

Kameny zmizelých (Stolpersteine) v Blovicích

Legenda k mapě

1. dům č. p. 117

- Max Ornstein
- Kamila Ornsteinová
- Anna Ornsteinová

2. dům č. p. 206

- Herman Radnitzer

3. dům č. p. 23

- Antonín Radnitzer
- Eliška Radnitzerová
- Karel Radnitzer
- Marta Picková
- Emil Stein

4. dům č. p. 201

- Marie Roubíková
- František Roubík
- Eliška Roubíková
- Helena Roubíková

5. dům č. p. 74

- Berta Krausová
- Terezie Krausová

6. dům č. p. 205

- Klára Radnitzerová

Kameny zmizelých (Stolpersteine) v Blovicích

Dne 12. dubna 2026 byly v Blovicích položeny první kameny zmizelých – Stolpersteine. Projekt založil v roce 1992 německý umělec Günter Demnig a postupně se rozšířil do mnoha evropských měst; dnes jde o největší decentralizovaný památník obětí holokaustu na světě.

Název „Stolpersteine“ znamená v překladu „kameny, o které se klopýtá“ – nejde však o skutečné zakopnutí, ale o symbolické zastavení a zamyšlení nad osudem konkrétního člověka. Kameny se proto zpravidla umísťují do chodníků před poslední svobodné bydliště obětí, aby připomínaly jejich život právě tam, kde kdysi bydlely. Na každém kameni je vyryto jméno, rok narození a základní informace o osudu daného člověka během druhé světové války.

V domě č. p. 117 na náměstí se nacházel největší blovicový obchod s textilem a kůžemi. Zde žil vážený obchodník a člen místního grémia Max Ornstein se svou ženou Kamilou a dcerou Annou.

Před domem č. p. 206 v Hradištské ulici si připomínáme Hermana Radnitzerera. Původní profesí byl řezník a pracoval také jako číšník v Panském domě. Herman měl dceru Růženku, ale s její maminkou, která byla katolického vyznání, se nikdy neoženil, patrně proto, aby je v nejisté době uchránil před nebezpečím, kterému sám jako Žid čelil.

V domě č. p. 23 na náměstí žila rodina Radnitzerových. Tatínek Antonín zde se svou ženou Eliškou vedl železářství, kde jim jako prodavač pomáhal i Eliščin bratr Emil Stein. Jako dlouholetý předseda židovské obce byl Antonín pilířem místní komunity a váženým blovicovým občanem. Jejich děti, Karel a Marta, už v osudné dny ledna 1942 v Blovicích nebyly – Martu nacisté odvedli z jejího bytu v Praze a deportovali do lodžského ghetta, zatímco Karel byl odvečen přímo ze svého zaměstnání a jeho stopa se ztrácí v koncentračním táboře Buchenwald.

V Americké ulici u domu č. p. 201 si připomínáme rodinu Roubíkových, kde žila maminka Marie se svými dětmi Helenou, Eliškou a Františkem. František byl řezníkem a obchodníkem s dobyt看kem a jeho sestry pracovaly jako úřednice.

V Americké ulici v domě č. p. 74 žily sestry Terezie a Berta Krausovy, které zde provozovaly obchod s galanterií.

V domě č. p. 205 v Malé ulici žila Klára Radnitzerová, svobodná sestra obchodníka Antonína z č. p. 23.

Kameny zmizelých připomínají osudy židovských spoluobčanů, kteří z Blovic zmizeli během několika mrazivých lednových dnů roku 1942. Přestože se nikdo z nich už do Blovic nevrátil, jejich jména a příběhy zůstávají nedílnou součástí historie města. Kameny vloženými do dlažby před jejich prahy, se po dlouhých desetiletích symbolicky vrátili domů – na místo, kde žili, pracovali, radovali se a kde měli v pokoji zestárnout.

